

Oponentský posudek na bakalářskou práci Aleny Mecové “Obraz čínského písma v české neoborné literatuře”

Autorka se ve své práci pokusila zanalyzovat problematiku pohledu na čínské znakové písmo v česky psané neoborné literatuře vydávané od roku 1900.

Z formálního hlediska oceňuji jasnou a systematickou strukturu textu, přehledný seznam literatury. Autorka v textu bohužel používá velmi málo poznámkový aparát – na mnoha místech se dotýká složitějších problémů, ke kterým se vyjadřuje, aniž by uvedla zdroj, případně odkaz na literaturu relevantní k tématu. Ačkoliv oceňuji, že v práci jsou čínské termíny uvedeny v abecedě pinyin i s tóny, na některých místech je uveden ekvivalent v čínských znacích, na některých místech však chybí a není možné vysledovat žádný systém, kdy se autorka rozhodla termín uvést v čínštině a kdy nikoliv.

Z hlediska metody výběru analyzovaných textů mě zarazilo autorčino vymezení neoborných textů pouze na knižně vydané cestopisy a překlady neoborných knih do češtiny. Jak autorka sama uvádí, v takovémto souboru textů, se valná většina dotýká tématu čínského písma pouze okrajově v několika větách, což snižuje relevanci takovýchto textů pro účely analýzy problematiky pohledu autorů laiků na téma čínských znaků.

Práce z faktografického hlediska neobsahuje žádné chyby, tvrzení jsou většinou srozumitelná a jasná, za jediný problém považuji někdy spíše již zmiňované neuvedení konkrétního zdroje nebo odkazů na další relevantní literaturu. Na škodu je, že práce je velmi útlá a přijde mi, že autorka se nepokusila o hlubší zamyšlení se nad analyzovanými texty a dále nedostatečné propojení informací obsažených v jednotlivých kapitolách.

V druhé části, nazvané “Čínské písmo v české neoborné literatuře” se po úvodní podkapitole, kde třídí prameny na tři skupiny z hlediska relevance a vymezuje základní okruhy témat, kterým se jednotliví autoři ve vztahu k čínskému písmu věnují, snaží popsat a analyzovat tato témata. Autorka dle mého názoru mísí dohromady dvě nesourodé věci – případy, kdy autoři pouze popisují, často v nadsázce, své dojmy z čínského písma z pohledu laika bez zjevného pokusu o objektivní a fakticky správný popis (nazývání znaků klikyháky, rozsypaným čajem apod.), s případy, kdy se autoři o takový popis snaží a dopouštějí se řady omylů (chybná odborná pojmenování typu idologické písmo apod.)

Na závěr podkapitoly o typologii čínského písma se autorka vůči těmto snahám vymezuje a závěr vyznívá téměř jako nařízení autorům používat pouze termín “znaky”.

V podkapitole o popisu stavby znaků dochází ke konstatování, že jednotliví autoři se v popisu liší a neuvádějí prameny a odkazy na zdroje.

Podkapitola o počtu znaků neobsahuje závěr a zhodnocení, to je uvedeno v následující podkapitole, kde jsou údaje o počtu znaků uvedeny na pravou míru. Chybí mi zde provázání s ostatními kapitolami, neboť z citovaných úryvků o počtu znaků vyplývají zajímavé pokusy jednotlivých autorů uchopit vůbec vztah mezi jednotlivými jazykovými jednotkami (znak – slovo – morfém – slabika), které nejsou v předchozích kapitolách vůbec zmíněny.

V kapitole, která se věnuje problému s jednotlivými varietami čínštiny, chybí hlubší analýza problematiky vztahu mezi mluvenou a psanou formou jazyka v čínštině (některé zásadní informace jsou sice v práci uvedeny na jiných místech, nicméně chybí

provázanost jednotlivých kapitol).

Uvážíme-li, že autorka pracuje většinou s literaturou v českém jazyce, jeví se jako nepřilíš dostatečný pouhý popisný charakter jednotlivých problémů bez hlubší analýzy a provázanosti.

Z výše uvedených důvodů práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře nebo dobře.